

нуденъ да напустне Салцбургъ и се пресели въ Пасау, за да продължи и довърши своето дѣло, което го довежда до изобретението на литографията. Следъ това си отваря една малка литография въ Мюнхенъ, и получава подкрепа отъ краля, който го назначава за управителъ на новооснованото Кралско литографическо заведение. Едно отъ първитъ дѣла на З. е излизането на „Шестъ вариации за клавиръ или пиано-форте“ ор. 2 отъ Карлъ Мария фонъ Веберъ, който, както е известно, сждо се е занимавалъ съ подобрене на литографията.

Зенфл, Лудвигъ — Senfl, Ludwig — значителенъ нѣмски вокаленъ компонистъ отъ XVI в., род. 1492 въ Цюрихъ, умр. 1555 въ Мюнхенъ, ученикъ на Хайнрихъ Исакъ въ Виенската придворна пѣвческа капела и неговъ замѣстникъ като дворцовъ капелмайсторъ, а следъ това такъвъ въ Мюнхенъ. З. е писалъ: 4 гласни мотети, 2—5 гласни магнификати, оди, а непечатнитъ му творби: мотети, меси, офиици, пѣсни, химни и др., се съхраняватъ въ Мюнхенската държавна библиотека. Напечатани въ „Паметници на тоновото изкуство въ Бавария“, наново: магнификати и избрани мотети. Макарь и да е билъ католикъ З., е билъ любимецъ на Лютера, който говори съ възторъ за него. Народнитъ пѣсни, съ които З. се е обхождалъ контрапунктично въ своитъ творения, предава на последнитъ особена живостъ и свежестъ на израза, и говорятъ за едно по ново време. При все, че е писалъ католическа музика, нѣкои музикални историци смѣтатъ З. за предходникъ на Бахъ и Хенделъ въ създаването на чисто нѣмската протестантска музика, — съ нейната глбина и мощенъ изразъ.

Зенфл, Бартхолфъ — Senff, Bartholf — основателъ на известното подъ сждото име Лайпцигско музикално издателство, род. 2 септ. 1815 въ Фридрихсхаль при Кобургъ, умр. 25 юний 1900 въ Баденвайлеръ. З. е основателъ (1843), и на музикалната вестникъ „Signale für die musikalische Welt“ („Сигнали за музикалната свѣтъ“), който е редактиралъ до самата си смъртъ.

Зехтеръ, Симонъ — Sechter, Simon — прочутъ музикаленъ педагогъ, компонистъ и теоретикъ, 11 окт. 1788 въ Фридбергъ (Чехия), умр. 10 септ. 1867 въ Виена; ученикъ на Коцелухъ и Хартманъ въ Виена, следъ това учителъ въ института за слѣпи, после членъ на Дворцовата капела; по тѣсно бива назначенъ за дворцовъ органистъ, а отъ 1851 преподавателъ по теория и композиция въ консерваторията, дето е възпиталъ цѣла редица голѣми музиканти, между които: Талбергъ, Виотанъ, Антонъ Брукнеръ и др.. Като компонистъ, З. се представлява отъ църковни творби: меси, мотети, градуали, офертории, а сждо много прелюдии, fugи и други композиции за органъ, клавирни вариации, струнни квартети и една комична опера „Али-хичъ-хачъ“ (1844). Отъ теоретичнитъ му съчинения най-важно е: „Основи на музикалната композиция“ въ 3 тома (1853—54), намѣрило твърде широко разпространение. Въ него З. изхожда главно отъ Рамо.

Зибекъ, Херманъ — Siebeck, Hermann — философъ и музикаленъ естетъ, род. 28 септ. 1842 въ Айсленбъ, умр. 26 февр. 1920 въ Гисенъ, писалъ: „Сжщностъ на естетическия възгледъ“ (1875), „Основни въпроси въ психологията и естетиката на тоновото изкуство“ (1909), „Музика и приятно настроение“ и „Говорна и тонова мелодия въ тѣхното естетическо отношение“ (1909).

Зиберъ, Фердинандъ — Sieber, Ferdinand — виденъ нѣмски гласовъ педагогъ, род. 5 декемврий 1822 въ Виена, умр. 19 февр. 1895 въ Берлинъ, ученикъ на Никшъ по пѣние, билъ известно време оперенъ пѣвецъ, следъ което напуша сцената, и отъ 1848 се установява като учителъ по пѣние въ Дрезденъ, а отъ 1854 такъвъ въ Берлинъ. Отъ множеството трудове на З. въ областта на гласовото обучение, най-главни сж: „100 вокализии и солфеджи въ 6 тетради“ (за всички видове гласове), „Школа за легката за пѣвци и пѣвници“, „Изкуството на пѣние“, „Теоретични принципи“, „Пѣвческа предшкола за младежката възраст преди промѣната на гласа“, „Катехизисъ на пѣвческото изкуство“ (1862), „Произношението на италиански при пѣнието“ (1860),